

Един от най-известните хайдути и хайдушки водачи тук е Злати Кокарчоолу. Между всичките предания за него, в които акцент представлява голямата сила, която притежава, проявяваща се в сраженията с турци, изпъква онова за гибелта му. Това предание „организира“ цялото фолклорно знание за него в Сливенско. Ядро в преданието е вярването, че е неуловим, неуязвим и че има криле под мишниците. Затова, когато е убит, турците насичат тялото му да ги търсят. И тъй като не откриват криле те изваждат сърцето му, което се оказва голямо и „чаталесто“. След това му отрязват главата и я набиват на кол пред конака в Сливен. От този момент нататък започва да съхне единият от клоните на Стария бряст.

В това предание е налице своеобразно триединство в митологизацията на образа на хайдутина - трайно явление в хайдушката фолклорна история. (Демирев 2003: 18) 1. Вярата в неговата неуязвимост и неуловимост. 2. Вярата за криле под мишниците- известен мотив във фолклора (Българско народно творчество 1963: 131, 145) и 3. Съхненето на един от клоните на Стария бряст - кулминацията в това триединство. Действията на противника следват динамиката на това триединство. Той трябва да провери истинността на мълвата, но като не открива криле, вижда, че сърцето му е „наистина голямо и чаталесто“. Това, че противникът извършва проверка е показателно, че механизмите на фолклорно-митологичното мислене „работят“ и то така, щото, освен че „обслужва“ собствените си потребности, „принуждава“ чуждите, противниците да се съобразяват с него и неговите продукти. Това личи категорично от факта, че проверката продължава докато се открие причината за необикновените качества на Злати войвода. Такава е логиката на преданието като продукт на фолклорно-митологичното мислене, недопускаща войводата да бъде обикновен човек.

Няма да се спирам на фолклорно-митологичните представи, за които е възможно да се допусне, че кореспондират